

R A C U R A D E M A N E L C L O T R
É I
S O
E V
L U Z B R O T O R J O A N M O R E Y
E V
S O
É I
R C A R L E S C O N G O S T R
É I
S O
E V
J A V I E R P E Ñ A F I E L R R A I M O N D C H A V E S
E V
S O
É I
R E S T E R P A R T E G À S R
É I
S O
E V
F R A N C E S C R U I Z R P A C O Y M A N O L O
E V
S O
É I
R 0 1 . 0 4 . 1 5 — 1 7 . 0 5 . 1 5 R

DOSSIER DE PREMSA

réserVoir

De l'1 d'abril al 17 de maig de 2015 a La Capella

A cura de **Manel Clot**

Amb els artistes:

Luz Broto / Raymond Chaves i Gilda Mantilla / Carles Congost / Joan Morey / Paco y Manolo / Javier Peñafiel / Francesc Ruiz / Ester Partegàs

El veritable acte creatiu és donar un nou sentit a les imatges existents

Joan Fontcuberta

Després d'anys d'acumular, recopilar i personalitzar frases, citacions i idees d'altri apuntades en trossos de paper, el 23 d'octubre del 2003 Manel Clot va prendre consciència de l'arxiu que aquest gest senzill i íntim havia generat amb el pas del temps: un "museu de frases" atemporal, desjerarquitzat i inesgotable on, de manera caòtica i expansiva, hi ha gran part dels seus interessos emocionals i vivencials relacionats amb l'art contemporani. Una manera de pensar i sentir la pràctica artística estretament lligada a una manera de pensar i sentir la realitat. En definitiva, una metodologia de treball basada en connexions afectives i estructures de complicitat.

réserVoir genera dos nivells d'intensitat complementaris. D'una banda, i a mode de tesi de comissariat, recupera la col·lecció de frases de Manel Clot; de l'altra, l'arxiu dona peu a una exposició col·lectiva formada per tota una sèrie d'artistes units a ell professionalment i emocionalment. Artistes que, al llarg de les seves trajectòries, han viscut experiències concretes amb Manel Clot i que, per tant, comparteixen una determinada sensibilitat i actitud davant del fet artístic. Artistes que, des de diferents punts de vista, comparteixen també la condició processual de l'arxiu i les seves possibilitats de distribució més enllà del format expositiu.

réserVoir mostra així treballs recents i noves produccions d'alguns dels artistes que, durant la dècada del 1990, acompanyats i comissariats per Clot, van protagonitzar la configuració de certa escena artística catalana. Artistes ara ja consolidats en l'àmbit internacional que dialoguen amb altres perfils més emergents vinculats també a la particular narrativa que caracteritza el pensament de Manel Clot.

En aquest sentit, *réserVoir* ofereix una posada en escena en la qual passat recent i present conviuen a través de projectes expositius definits per múltiples formats de presentació i capes de significació. Les noves produccions videogràfiques de Carles Congost (*The Artist Behind The Aura* [2015], en què explora de manera paròdica la seva condició d'artista) i Javier Peñafiel (*Auditoría de proximidad* [2015], un film animat en què dibuix i text recuperen algunes preocupacions comunes entre artista i

comissari) dialoguen amb la reactualització que Joan Morey fa d'*El Gir. Guió tancat per a performance col·lectiva* (2014), un projecte d'investigació centrat en el llenguatge i en els exercicis de traducció derivats del missatge artístic, o el que Luz Broto proposa per a *Right Cube_04. Dar paso a lo desconocido* (2010), un gest performatiu en què l'artista provoca l'entrada de llum natural a l'espai sempre enfosquit de La Capella. A la vegada, i des de l'àmbit de la fotografia, *Preludio* (2014), de Paco y Manolo, sèrie dedicada a la fugacitat il·lusòria d'allò viscut, conversa amb la foscor de les imatges de bosses d'escombraries d'Ester Partegàs a *What You Are, The World Is* (2007). A més, Francesc Ruiz presenta una nova versió de *The Yaois* (2011), una gran instal·lació de dibuixos i imatges de representació homoeròtica que, com és habitual en l'artista, proposa una aproximació específica a la noció d'identitat sexual. Un exercici de reivindicació individual i col·lectiva que connecta amb *Un afán incómodo* (2011), de Raimond Chaves i Gilda Mantilla, vídeo documental derivat dels seus viatges per la selva amazònica en què els artistes exploren el paper de les imatges dins la configuració identitària d'un territori.

Finalment, *réserVoir* mostra una segona pell. Es tracta d'un *display* de vitrines en què cada artista recupera projectes anteriors especialment definits per la necessitat d'assajar altres canals de presentació complementaris o alternatius a la sala d'exposicions: publicacions, vinils, fulls de mà i altres sistemes de documentació gràfica.

Vaig començar el projecte **réserVoir** pròpiament dit, el 23 d'octubre del 2003, un mes abans, doncs, del meu 47 aniversari, és a dir, plenament convençut que ja havia entrat en l'edat adulta.

Des de fa molts anys, anava guardant trossos de paper agafats de la paperera per tal d'escriure-hi precipitadament alguna frase o títol o vers o nom que en aquell instant em semblava fascinant, independentment de la seva procedència.

Un dia, suposo que vaig decidir posar ordre en aquella pila de papers i paperots, i sistematitzar-ne tant el pillatge futur com la posada en net del botí que havia anat acumulant sense guia ni finalitat.

No cal dir que a partir del 23-10-2003 —data, però, merament referencial—, l'acció que tant topava amb les polítiques del *copyright*, va eixamplar els seus territoris de recerca i va augmentar la intensitat de la recaptat i, com havia dit algú, “n'hi ha que presumeixen d'allò que han escrit. Jo, presumeixo de tot el que he llegit”.

Per tant, l'inicial *Museu de Frases* va passar a incloure gran quantitat de frases cèlebres; d'aforismes apresos d'Elias Canetti; de sentències com les d'Eduardo Galeano; de títols de llibres preferits; de títols de cançons d'història privada i de films d'evocació similar; de versos de tants i tants poemes esdevinguts peça clau; d'enigmes sentits a Javier Peñafiel; de tota mena d'*statements* d'artistes —d'ara i d'abans—.

La suma total d'aquesta mena d'*atles* escrit es manifesta poliglota, sense època ni jerarquies, i es constitueix —des d'algun dels seus múltiples sentits—, com la possibilitat inesgotable d'una imatge que es llegeix, una i altra vegada, com una *història sense argument*.

Manel Clot, Comissari *réserVoir*

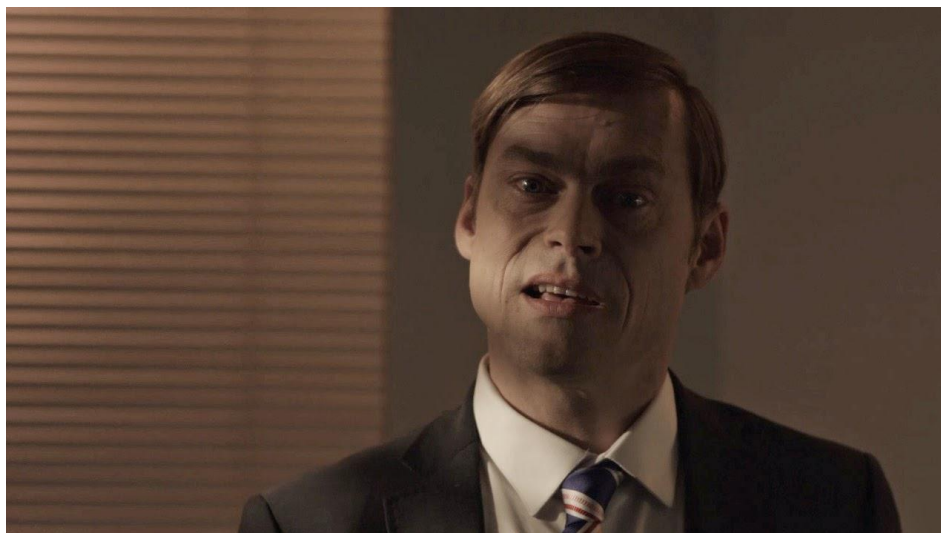

ARTISTES i OBRES:

CARLES CONGOST

Carles Congost (Olot, Girona, 1970) combina diferents mitjans i suports, tals com el vídeo, la música, el dibuix i la fotografia, per crear un complex i irònic discurs sobre el sistema de l'art i els seus intercanvis. En el seu treball són constants les al·lusions al món del còmic, la música de consum, el cinema fantàstic i la cultura televisiva.

Ha exposat individualment a l'Espai 13/Fundació Miró i al Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona; al Espacio Uno/ MNCARS (Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía), Madrid; al MUSAC (Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León), León; a l'Espai Zer01, Olot; a la Fundación Bilbao Arte, Bilbao; al CAAC, Sevilla; al CAC, Málaga, a Can Palauet, Mataró, al CCA de Glasgow, entre d'altres. Ha participat en nombroses exposicions col·lectives a centres i museus, tant a nivell nacional com internacional, com PS1/MOMA, de Nova York; Palais de Tokyo, París; Hamburger Bahnhof, Berlin; IMMA, Dublin; fa projectes, Londres; OK Center, Linz; CGAC, Santiago de Compostela; EAAC, Castelló; Komplot, Brusel·les. També ha estat invitat a realitzar projectes específics a diferents fires internacionals, com ARCO' 01, Madrid; Artissima' 06, Torino i Frieze' 08, Londres. Ha estat triat per participar el 2016 a Zurich Manifesta'16. Actualment el seu treball és representat per les galeries Horrach Moyà (Palma de Mallorca), Joan Prats (Barcelona) i Artericambi (Verona).

Carles Congost; vídeo: *The artist Behind the aura*, 2014. Fotograma

The Artist Behind The Aura (2014) Vídeo HD 27 min.

L'actor belga, Bernard Eylenbosch, confessa haver estat contractat per parlar en nom de l'artista Carles Congost en primera persona. Al llarg de gairebé mitja hora, l'actor dóna forma a un monòleg repartit en cinc capítols relacionats amb cinc projectes

irrealitzats de l'artista. La descripció tant dels projectes com de les circumstàncies que van impedir la seva realització deriva en un relat que ens parla de les vicissituds de l'art al nostre país als darrers quinze anys, alimentat de nombroses referències a l'àmbit personal, impressions, dubtes i més d'una tafañeria.

PACO I MANOLO

Francisco Moyano (Barcelona, 1967) i **Manuel Rodríguez** (Barcelona, 1968) són llicenciats en Belles arts. Van començar a treballar junts com a retratistes per a diferents mitjans impresos (aB, La Luna d'El Mundo, Neo2, Rock de Lux, Marie Claire, Tentaciones o Metal, entre d'altres). L'any 2004 van presentar "Common People", una sèrie de nus de gent anònima i, a partir d'aquest moment, van deixar de costat el seu treball en premsa per centrar-se en projectes més personals. Han exposat les seves fotografies tant a Espanya (Madrid, Barcelona, València, Mallorca...), com fora del país (Milà, Atenes, Porto, Copenhague...). L'any 2006 van presentar Kink Ediciones, editorial amb la qual publiquen "Kink" (una revista dedicada al nu masculí amb distribució internacional) i "Quadern", així com els seus propis treballs (els llibres "Memento Mori" o "Fac Simile").

Paco y Manolo, *Preludio* 2014.

Preludio, 2014

“L’única cosa que val la pena viure a la vida és la possibilitat d’experimentar de tant en tant un moment perfecte. I tal vegada fins i tot més que això, tenir la capacitat de recordar aquests moments íntegrament, contemplar-los com a joies”.

Paul Bowles, *“La casa de l’aranya”*

Al nostre món (on els homes viuen davant els ulls dels altres i allò carnal, allò material, s’ha convertit en un dels motors de la nostra existència), ens n’adonem que la vida és el preludi d’aquest moment en el qual la pèrdua (de l’amor, de la joventut, de la bellesa) és el major dels mals als quals ens hem d’enfrontar.

Des de “Los Días Veloces” tot el nostre treball gira entorn dels mateixos temes: la fugacitat dels moments viscuts, la intensitat de la trobada i la foscor de la pèrdua. Aquesta foscor, des del punt de vista de la nostra pròpia existència, era el motiu principal del nostre anterior treball: “Memento Mori”, on la sensació de que ens queda menys temps del que ja hem viscut va donar lloc a un treball fosc i trist.

A “Preludi” treballem amb oposats. D’una banda juguem amb la felicitat del moment viscut, de l’altra amb imatges que, a la manera dels *“larvae convivalis”*, ens animen a augmentar aquesta sensació de felicitat, donada la fugacitat de la nostra existència.

GILDA MANTILLA I RAIMOND CHAVES

Gilda Mantilla (Los Angeles, 1967) i **Raimond Chaves** (Bogotà, 1963) viuen a Lima i col·laboren junts des de l’any 2001. El seu treball basat alhora en la posada en qüestió de la natura de les d’imatges i en la seva reelaboració, es creua amb interrogants d’índole política, social i cultural propiciats pel context llatinoamericà, interessant-se tant pels processos i conflictes locals que li donen forma com per les dinàmiques i tensions globals que el posen en qüestió.

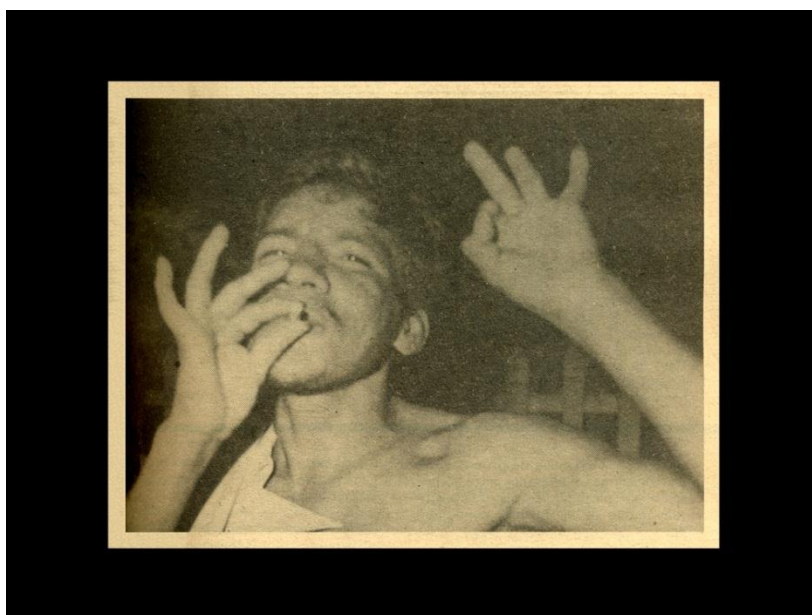
Aquest any Mantilla i Chaves representaran al Perú a la LVI^a Biennial de Venècia, on per primera vegada el país té pavelló propi, amb la instal·lació *Ruinas fuera de lugar*. Darreres exposicions: *Acciones territoriales*, ExTeresa, Ciudad de México. *Nonument*, MACBA, Barcelona. *La vuelta al mundo...*, Universidad Torcuato Di Tella, Buenos Aires. *Unsettled Landscapes*, SITE Santa Fé, Nuevo México. *Under the Same Sun*, Guggenheim Museum, Nova York; al 2014, i IX^a Bienal de Mercosul, Porto Alegre. 43 Salón Internacional de Artistas, Medellín. *“A Trip from Here to There”*, MoMA, Nova York. Flora ars+natura, Bogotà; al 2013.

Un afán incomodo , 2011

Vídeo monocal 20' 33"

A partir d'una recerca a dues biblioteques especialitzades en temàtica amazònica a la ciutat peruana d'Iquitos, Mantilla i Chaves desenvolupen una narració a mig camí entre l'assaig visual i el documental. Mitjançant escanejats de fotografies, articles de premsa, fragments de llibres, dibuixos i gràfiques i la interpretació digital de partitures, *Un afán incómodo* no és tant la descripció d'un indret com la posada en qüestió del rol de les imatges en la construcció d'un territori, en aquest cas l'Amazònia. Un lloc en permanent disputa, a on conflueixen diverses i contradictòries maneres d'entendre la identitat amazònica, marcat per la empremta del binomi modernitat/colonialisme.

Fotogrames *Un afán incomodo*

FRANCESC RUIZ

Francesc Ruiz (Barcelona, 1971) parteix del còmic com a substrat estètic, narratiu i intel·lectual, i també com a material històric i operatiu. Aplicant-lo a manera de continent o descripció d'allò real -a través de la creació, l'alteració, la restitució o l'assemblatge, entre altres vies- genera històries possibles que revelen els engranatges a través dels quals es construeixen les identitats socials i individuals, la identitat sexual o també la identitat de la urbs.

El seu treball s'ha exposat individualment a Gasworks (Londres), The Barber Shop (Lisboa), Centre d'Art La Panera (Lleida), Contemporary Image Collective (El Caire), MNCARS (Madrid) o a la Fundació Miró (Barcelona). Ha participat en exposicions col·lectives com "Davant els nostres ulls. Altres Cartografies del Rif", MACBA; "Invisible Violence" MOCA Belgrade, "Arqueològica", Matadero Madrid o "The Last Post. The Last Newspaper", New Museum, New York.

The Yaois

"The Yaois", és un projecte obert i en procés centrat en la representació gai i el còmic. "The Yaois" agrupa diferents imatges extretes d'Internet en una sèrie de taules

numerades inspirades en el catàleg del Comiket de Tòquio, un dels majors esdeveniments que se celebren al voltant de la cultura Yaoi i en el qual participen centenars de micro-editors mostrant les seves publicacions amateurs. Un espai únic en el qual les lleis del copyright desapareixen i on està permès copiar, versionar, plagiar als personatges més populars de la indústria del còmic i de l'*anime*.

Aquestes taules serveixen per endinsar-se als possibles territoris per on el Yaoi, o qualsevol altre model de representació homoeròtica paròdica pot donar-se, traçant una genealogia que s'inicia en les Bibles de Tijuana, recorre tota la tradició del "underground" americà i el *pastiche* belga, submergint-se posteriorment en l'ampli espectre de les subcultures manga japoneses fins a arribar fins a les vinyetes-*meme* i les comunitats online de *prosumers* i les seves obres derivatives.

"The Yaois" explora en la seva multiplicitat, les diferents sensibilitats, els malentesos i les zones borroses en les quals se situa la representació *marica*, que inclouen des de la crítica al patriarcat i la subversió dels seus espais tradicionals fins al romanticisme del Boy's Love, el *cosplay* com a performativitat o fins i tot les construccions homòfobes que es donen a la premsa humorística.

JAVIER PEÑAFIEL

Javier Peñafiel s'estima més treballar projectes de llarga durada com *egolactante* (1997-2007), *agencia de intervención en la sentimentalidad* (1997-2001) o el més recent *Latido antecedente* (2009-2013) –llibres i quaderns ampliats en collage multimèdia i lectures dramatitzades. Des del 1997 ha produït: *Escritorio*, *Mera coincidencia*, *Os acaso convenientes*, *Agenda de caducidad de los tiempos drásticos*, (28 Bial de São Paulo 2008), *Locución Merkel Bachelet*. El seus llibres i publicacions *Conquista básica*, *te vuelvo a pedir que te definas*; *CRU006* o *No todo tanto*, es plantegen com a co-laboratoris. També treballa en processos curatorials compartits com *Voz entre líneas*. Ha escrit obres de teatre per a vídeo com *Tragedia de las corporaciones*. *Ignorancia* (2000), *Voz contraria* (2009) i *Palacio polifonía* (2010).

Javier Peñafiel *Autoria de proximidad*, 2015/ fotograma

Auditoria de proximidad, 2015

Auditoria de proximidad, 2015, vídeo HD, produït per a l'exposició RéserVair. Es tracta d'un vídeo editat a partir de 50 dibuixos animats en interferència i col·lisió amb 64 textos, escrits, com si es dibuixés, durant aquests dos últims anys.

En la nostra actualitat de pobresa induïda proliferen pors i patologies noves de les quals tracten tant els textos com els dibuixos que habiten aquesta proposta en vídeo. Són textos i dibuixos animats per un humor emancipador que deserta del cinisme. La seva intimitat és material, dramatitzant l'humor i desdramatitzant l'amor.

Molts dels textos han estat conversats amb Manel Clot al llarg d'aquests anys. Aquest any es compleixen dues dècades de la meva primera mostra comissariada per ell a La Capella, el mateix lloc on ara presentem réserVair. *Auditoria de proximidad* actualitza alguns dels objectes i subjectes que són les nostres preocupacions en comú. Aquest vídeo tracta d'evitar la separació que impedeix l'exercici del comú, mitjançant una pràctica del volum de la comunicació, tot el contrari d'una especulació d'escales, on la mediació només troba socis o clients que van deixar de ser públics.

Javier Peñafiel *Autoria de proximidad*, 2015/ fotograma

ESTER PARTEGÀS

Ester Partegàs (La Garriga, 1972) viu i treballa a Richmond, VA, EUA, on és professora d'escultura a la Virginia Commonwealth University. Ara mateix està comissariant la col·lecció de La Panera a Lleida per l'exposició titulada "Els Jardins Inquiets", i preparant una escultura pública comissionada per Percent for Art, NYC Department of Cultural Affairs, que serà instal·lada permanentment a "Plaza de las Americas" a l'illa de Manhattan. La seva obra està representada per Nogueras Blanchard, Madrid i Barcelona; Foxy Production, Nova York; i Christopher Grimes, Santa Monica, CA.

Ester Partegàs, *WHAT YOU ARE, THE WORLD IS* 2007. Arxiu digital i elaboració amb pigment, 6

***What you are, the world is*, 2007**

Fotografia digital muntada en alumini i plexiglas

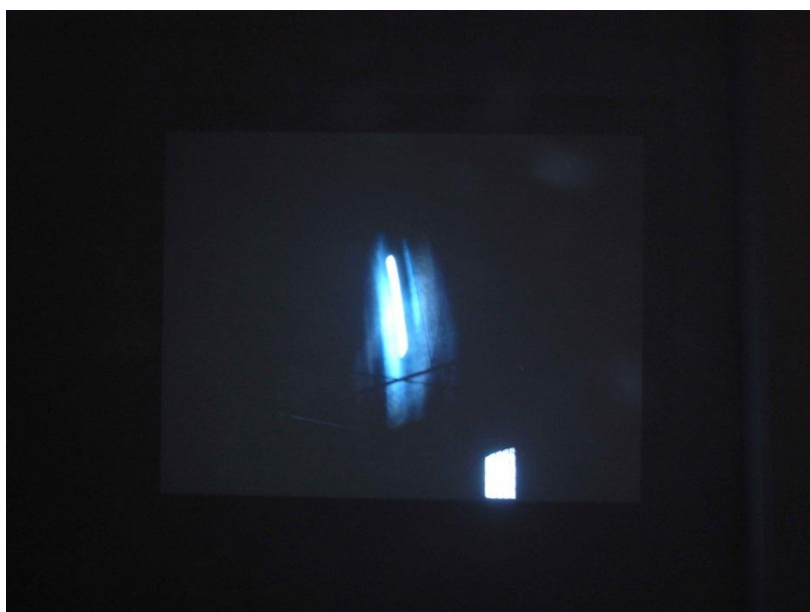
El meu treball se centra en els objectes i espais més comuns i omnipresents, imperceptibles i anònims que pertanyen al corrent global de producció i consum, com deixalles, embolcalls de menjar processat, codis de barres, etiquetes, plafons d'anuncis, plantes i arbres urbans. Fent servir la distorsió d'escala, l'abstracció, el tractament del color amb grans contrastos, confronto l'espectador amb un paisatge que és simultàniament familiar i inquietant. Els meus projectes volen rescatar els objectes de la massificació, de la monotonia topogràfica contemporània standard, per descobrir anomalies subtils i narratives més personals. No m'interessa l'extraordinari sinó el que George Perec anomenava "infraordinari". La nostra relació amb el món

material contemporani em serveix com a clau per entendre assumptes de caràcter universal i immesurable. Els meus treballs funcionen com interferències subtils que suggereixen que l'oportunitat per a noves interpretacions es aquí mateix davant els nostres ulls.

LUZ BROTO

Luz Broto (Barcelona, 1982) és llicenciada en Belles arts i DEA en el doctorat Art en l'era digital. Creació Intermitèdia de la Universitat de Barcelona. Desenvolupa una pràctica situacional, basada en intervencions específiques. Les seves últimes propostes han estat 'Lligar caps' (García Galeria, Madrid, 2014), 'Perdre's pel camí' (Mercat dels Flors, Barcelona, 2014), 'Augmentar el cabal d'un riu' (Centre d'Art la Panera, Lleida, 2014), 'Ficar-me on no em criden' (LIPAC, Buenos Aires, 2013), 'Travessar aquest bosc aquesta nit' (Institut für Raumexperimente, Berlin, 2012) o 'Assimilar la temperatura exterior' (Secession, Viena, 2011).

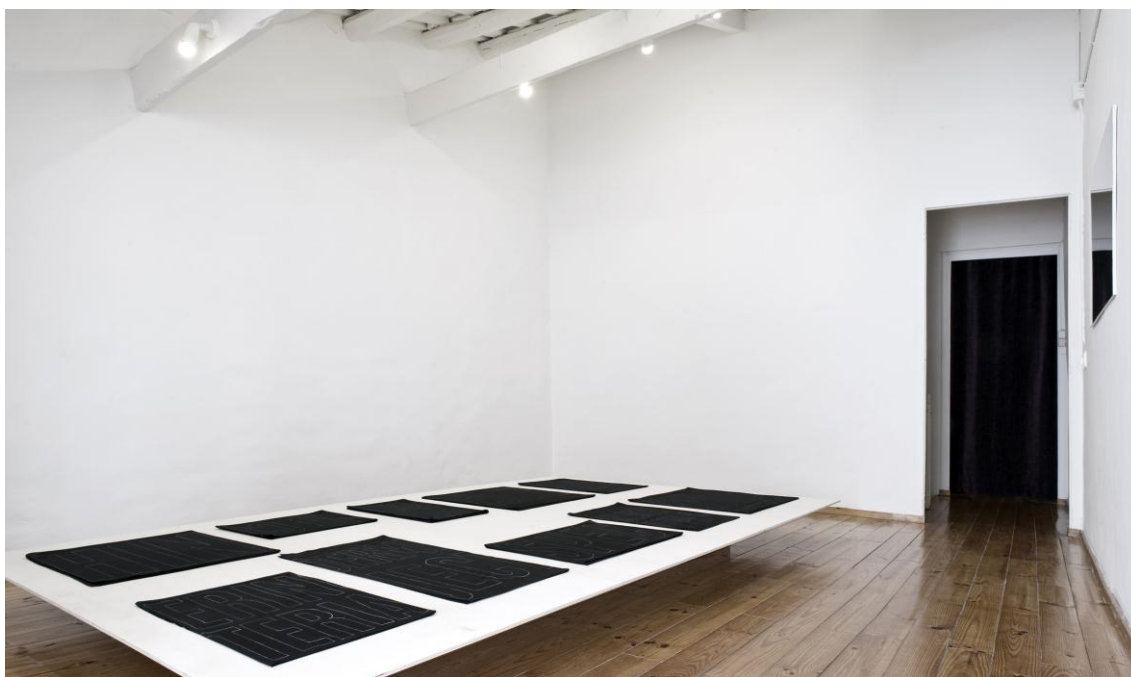
Luz Broto. *Right cube 04. Dar paso a lo desconocido*. 2010

Right Cube_04. Dar el paso a lo desconocido es va presentar a La Capella, de setembre a novembre de 2010, en el marc de l'exposició col·lectiva BCN Producció'10. Seguint amb la tipologia de treballs anomenats *right cube* –intervencions específiques en espais expositius que tracten de fer-los permeables a allò que es troba fora de les seves quatre parets–, la proposta va consistir a tornar a obrir totes les obertures que portaven tancades més de trenta anys, des que l'antiga església havia estat convertida en sala d'exposicions, quedant des de llavors aïllada de l'exterior. Durant aquests dos mesos, les obertures de l'espai (portes, finestres, lucernàries, etc) van romandre

obertes. Avui es presenten diferents materials que expliquen, des de diferents perspectives, allò que va ocórrer i va poder haver passat en aquest mateix lloc.

JOAN MOREY

Joan Morey (Mallorca, 1972). Llicenciat i DEA en belles arts per la Universitat de Barcelona. Actualment forma part del programa de residències per a Artistes i Investigadors Espanyols i Estrangers en l'Acadèmia d'Espanya a Roma gràcies a la Beca MAEC-AECID (Itàlia, 2014-2015). El seu treball artístic es desenvolupa principalment mitjançant el llenguatge del performance generant esdeveniments, posades en escena, intervencions específiques i obres derivades (en diversos formats i suports). L'element vertebrador del seu discurs és la relació poc ortodoxa entre Amo/Esclau” (que va des de la dialèctica de l'amo i l'esclau a Hegel a les pràctiques sub-culturals “BDSM”) en un acostament o estudi dels dispositius de poder amb la finalitat de re-situar-los en un plànol d'actuació artística.

Joan Morey, *El gir/el giro/the turn* 2014. Instal·lació

EL GIR/EL GIRO/THE TURN [Guió tancat per performance col·lectiu] està composta de vint-i-tres dibuixos sobre tela doblegats sobre si mateixos i disposats sobre una superfície plana de fusta. Com especifica la postil·la del títol de l'obra bé podria tractar-se de parts d'un guió (en aquest cas un guió tancat) per a un possible performance col·lectiu (o realitzat per diversos intèrprets).

EL GIR (...) s'inscriu a l'espai limítrof que ocupa el text en l'art contemporani, reivindicant el paper de l'artista com a “intèrpret” dels esdeveniments socials-polítics i

ideològics que l'ocupen i el seu rol de “traductor” d'aquests en forma d'obra. Prenent com a punt de partida la peça A bruit secret (1916-1964) de Marcel Duchamp aquesta obra intercala les formes de comunicació artística de caràcter conceptual i poètic en els canvis “gramaticals” de l'ús del llenguatge, generant formes en les quals el missatge, la paraula o el text ocupen un altre lloc i funcions diferents.

MANEL CLOT. COMISSARI

Manel Clot, Granollers, 1956. Historiador i crític d'art. Llicenciat en història de l'art per la Universitat Autònoma de Barcelona, ha estat professor de la Universitat Pompeu Fabra i de l'Escola Eina.

Entre d'altres ha estat comissari d'exposicions en galeries i institucions, com *Time Span*, (Fundació 'la Caixa' de Barcelona, 1990); *Subjecte de ficció* (Centre d'Art Santa Mònica, 1991); *Onze escultures* (Museu de Granollers, 1991); *Historia natural. El doble hermético* (Centro Atlántico de Arte Moderno de Las Palmas CAAM, 1992); Cicle d'exposicions *La Cambra daurada*, (La Capella, 1994); Cicle d'exposicions *Espais de diseg*, (La Capella, 1994/95) *Spaces of Desire*, (Transmission Gallery de Glasgow, 1996); *Sophie Calle: Relats*, (Fundació 'la Caixa', Madrid i Barcelona 1996-1997); *Dies Irae*, (Museu de Granollers, 1997); *Hipertronix*, (Espai d'Art Contemporani de Castelló, 1999); *Inter/Zona*, (Palau de la Virreina de Barcelona, 2000); *Francesc Abad: Bloc W.B.*, (Museu de Granollers, 2006) i a l'Instituto Cervantes de Berlín (2008); *Constel·lació Cumella. Les mans industrials*. (Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, 2007) i *Sin escenario* (Museo de Arte Contemporáneo de Panamá, MADC San José, Costa Rica, Museo de Arte de El Salvador (MARTE) San Salvador, 2009)

Va rebre el Premi Espais de Crítica d'art de la Fundació Espais (1994).

En l'àmbit teòric, ha escrit textos en catàlegs d'exposicions individuals d'artistes i en mostres col·lectives, entre els quals destaquen *Historias de amor* (València, 1991), *Kunst in Spanien* (Köln, 1992) i *Los últimos días* (Sevilla, 1992). Ha estat també col·laborador del diari El País i de les revistes Lápis, Balcón, Flash Art i Artscribe, entre d'altres.

LLISTAT D'OBRES A LES VITRINES:

En aquest espai de la mostra **cada artista recupera projectes anteriors**:

JOAN MOREY. *Misa negra*, 2007/2009 Publicació i elements diversos

Llibre d'artista o *pièce de résistance* editat amb motiu del projecte OBEY, *Humillados & Ofendidos* al Centro Galego de Arte Contemporánea (CGAC, Santiago de Compostela). *Misa negra* es va fer a Barcelona i Galícia durant l'any 2009. L'edició consta de 666 exemplars de 353 pàgines impreses (en blanc i negre i color) amb tapa dura. La publicació recull paraules i textos de diversos autors, entre d'altres: Manel Clot, Beatriz Herráez, Frederic Montornés, Joan Morey, Esther Planas, Manuel Segade i Marcus Steinweg. L'epíleg és una col·laboració especial amb la poeta gallega Yolanda Castaño.

Misa negra recull documentació fotogràfica i una compilació d'assaigs, guions, acotacions, paraules i textos de referència entorn del projecte OBEY, *Humillados & Ofendidos*, realitzat al Centro Galego de Arte Contemporánea (CGAC). Aquest llibre és l'única eina per mostrar la sèrie de tres performances de vuit hores que es van dur a terme en les instal·lacions del museu sense públic. Amb el títol *Three Dead End Adjacent Tunnels, Not Connected*, el projecte pren com a esquema l'escultura homònima de Bruce Nauman per ocupar la totalitat de l'espai durant tres jornades de performance explorant de manera imbricada conceptes abstractes com la degradació, la pèrdua i el buit associats a les ombres i al pessimisme de fenòmens literaris, filosòfics o poètics de la modernitat.

JOAN MOREY. *Nueva Ola o Desencert*, 2004 Publicació i elements diversos

Llibre d'artista publicat amb motiu de l'exposició *Nueva Ola o Desencert. A Time to Love and a Time to Die* a l'Espai Zer01 del Museu Comarcal de la Garrotxa (Olot, Girona). L'edició consta de 500 exemplars de 96 pàgines (impreses en blanc i negre) amb tapa tova. La publicació recull textos de Manel Clot, Chus Martínez, Joan Morey i David Santaeulària.

Nueva Ola o Desencert explora la tergiversació, deformació i/o mala interpretació contemporània de corrents culturals i/o subculturals anteriors. Les derives que es produeixen en l'adopció, revisió i reinterpretació d'aquests moviments del passat per les noves generacions tendeixen a desvirtuar l'original, però a la vegada fan possible nous espais de pensament. La construcció d'aquesta obra parteix de dues accepcions del terme *nueva ola* relacionades amb dos moviments molt diferents: la *nouvelle vague*, el gènere cinematogràfic desenvolupat a França al final de la dècada del 1950 i que va aparèixer com a reacció de determinats sectors de la crítica i la intel·lectualitat parisenca davant del cine francès del principi dels anys cinquanta, i la *new wave*, el corrent musical sorgit entre la dècada del 1970 i el 1980, fragmentat en nombrosos

subgèneres i etiquetes i amb uns límits poc definits. En la superposició de tots dos resideix la intenció estilística d'aquesta obra, que utilitza l'apropiació, el performance i la seva documentació audiovisual en els seus processos.

CARLES CONGOST

Carles Congost incorpora a RéserVair diferents treballs discogràfics vinculats al seu projecte musical **Congosound**, com també a la seva col·laboració amb altres músics i artistes.

1. The Congosound feat. Jessie Jessie's Theme
Maxi-single. Disc de vinil de 12 polzades. Cosmos Records. Barcelona, 1998.
2. The Congosound Jackson
CD d'àudio Cosmos Records, Barcelona, 2002
3. Superpitcher vs. The Congosound Say I'm Your Number One
Maxi-single. Disc de vinil de 12 polzades Kompakt, Colònia, 2008
4. The Congosound feat. Ryan Paris Pepsi Love
EP. Disc de vinil de 12 polzades Maletas Violentas, Barcelona, 2015
Disc publicat per l'ICUB amb motiu de l'exposició réserVair.
5. Carles Congost / The Congosound I Don't Like Music
Catàleg (31 pàgines) Textos: Luis Francisco Pérez i Carles Congost
Disseny: Bildi Grafiks
Editorial: Espai Zer01, Olot (Girona) 2007

LUZ BROTO

Dar paso a lo desconocido / Make Way for the Unknown

Publicació. Impressió òfset sobre paper 13 x 19 cm (162 pàgines), 2012

A manera de relat històric, la publicació utilitza tota una sèrie de fonts documentals per reconstruir la història del lloc des del segle XIII, i la uneix així amb la història no oficial i la narració derivada del procés generat pel projecte; un relat confeccionat a partir dels testimonis de diverses persones implicades en l'exposició (producció, seguiment de projectes, coordinació, seguretat, informació, etc.). D'aquesta manera, Luz Broto genera una narració especulativa en què la història de l'edifici conviu amb un present inestable i imprevist.

LUZ BROTO. *Right Cube_04. Dar paso a lo desconocido*. 2010

Arxiu cronològic de les narracions periodístiques publicades en la premsa local. Octubre-desembre del 2010.

A través de diferents formats i tons, aquestes ficcions relaten successos anòmals que tenen lloc a la sala d'exposicions. L'obertura inusual de l'espai va resultar un gest exageradament vulnerable al seu entorn immediat, i així es va iniciar un subtil procés

de rumorologia sobre el lloc. L'exposició réserVoir mostra per primera vegada la recopilació de tots els relats.

PACO Y MANOLO

Paco y Manolo incorporen a RéserVoir tota una sèrie de referents que, d'una manera o d'una altra, funcionen com a font d'inspiració i/o referència per al seu treball:

- Llibres com Trilogía de la vida, de Pier Paolo Pasolini; La atracción del abismo, de Rafael Argullol; Billy Budd, de Herman Melville; El facinerós és al replà, de Joe Orton, o Les Enfants terribles, de Jean Cocteau.
- Publicacions d'artista com *Memento Mori* (un dels seus projectes); Conquistadores, de Collier Schorr; Tulsa, de Larry Clark; Out of the Blue, de Henry Roy, i Masae Aida o Behind Every Curtain, de Marcel Dzama.
- Pel·lícules com *El regreso*, d'Andrei Zviàguintsev.
- Revistes o fanzins com Pablo Internacional de la Barra – Issue 1, The Master III, de Juergen Teller; S. T. H. – Issue 66, Tomorrow's Man – Issue 1, de Jack Pierson; Tom de Pekín, edició de Tom de Pekín; Kink 21, de Paco y Manolo; Always and Ever, d'Ari Marcopoulos, o Highschool, de Tim Barber.

GILDA MANTILLA I RAIMOND CHAVES

Gilda Mantilla i Raimond Chaves incorporen a RéserVoir tota una sèrie de referències a projectes anteriors seus, representatius tant del seu treball conjunt com de la trajectòria individual de Raimond Chaves:

1. Raimond Chaves i Gilda Mantilla **Hangueando – periódico con patas**
Lima, Perú, 2005
2. Raimond Chaves, **Enviado especial**
Diari. Cartagena, Colòmbia, 2007
3. Raimond Chaves Funarama. **Exposición Diversión cruda**
Galeria Ferran Cano Barcelona, 1992
Fotografia: Biel Capllonch
4. Raimond Chaves i Gilda Mantilla. **Dibujando América**
Llibre d'artista, Lima, Perú, 2009
5. Raimond Chaves **Diversión cruda**
Postal .Barcelona, 1992
6. Raimond Chaves **América**
Llibre d'artista. Barcelona, 1995

FRANCESC RUIZ

Francesc Ruiz incorpora a RéserVair diverses publicacions personals i alguns materials impresos fruit de les seves col·laboracions amb altres agents culturals afins: com la Revista Pipa, Revista Philadelphia Newstand, i els Còmic Gary i Gasworks Yaoi

ESTER PARTEGÀS

Ester Partegàs incorpora a réserVair diverses publicacions i materials gràfics pertanyents a projectes anteriors seus, que requereixen altres mitjans de distribució complementaris al fet expositiu:

1. **Samesation** .Catàleg d'exposició individual
Rice University Gallery, Houston, Texas. 2002
2. **Moving About Matters** .25 postals. Nova York, 2002-2003
Postals que formen part de la instal·lació Moving About Matters i que s'oferien de franc als visitants de l'exposició al Whitney Museum of American Art.
3. **Calories: Units of Energy** 1998-2005. Melbourne , 2005
Catàleg monogràfic editat per Rob McKenzie i publicat per Slave Magazine
4. ffiXXed X Ester Partegàs: **Simultaneous Affinities**, 2014
Catàleg de la col·lecció home + dona primavera/estiu 2014
Disseny: ffiXXed i Ester Partegàs
Hutong Mountain, Shenzhen i Hong Kong
5. ffiXXed: **Surviving Sustainability**
Pòster de la col·lecció home + dona primavera/estiu 2011
Disseny: ffiXXed, amb estampats d'Ester Partegàs
Districte Dafen Buji, Shenzhen i Hong Kong
6. **Reversible Plastic Bag** (white) 2014
Untitled Garbage Bags (black)
De la col·lecció ffiXXed X Ester Partegàs: Simultaneous Affinities
7. **You Are Here** / CRU038, 2014
Figueres/Barcelona
8. **You Are Here**, 2014
Fullet de l'exposició You Are Here
Anderson Gallery, Virginia Commonwealth University. Richmond, Virgínia
9. **Rootless**, 2012
Impressió digital i topogràfica, serigrafia. Marginal Editions, Nova York
10. **Rootless II**, 2014
Impressió digital i topogràfica, serigrafia. Marginal Editions, Nova York

JAVIER PEÑAFIEL:

Publicacions d'artista, catàlegs/cartell, llibres

Institut de Cultura de Barcelona

Departament de premsa

La Rambla, 99. 08002 Barcelona

+34 93 316 10 69

premsaicub@bcn.cat

Dossier de premsa i imatges disponibles a l'enllaç:

<https://eicub.net/?grup=Lacapella>

I al web

premsaicub.bcn.cat